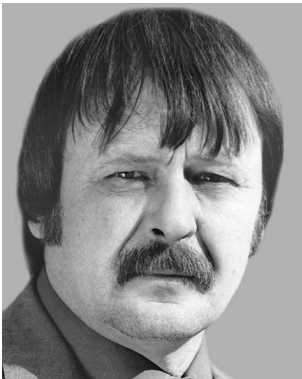


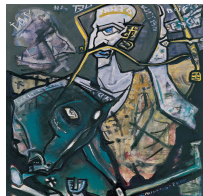
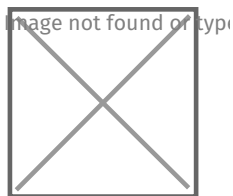
Т. Ю. Галайчак, Р. М. Яців

Мінько Олег Терентійович



МІНЬКО Олег Терентійович (03. 08. 1938, м. Макіївка Сталін., нині Донец. обл. – 20. 11. 2013, Львів) – живописець, художник декоративно-ужиткового мистецтва. Батько [І. Мінько-Муращик](#). Народний художник України (2009). Член НСХУ (1970). Закін. Львів. інститут прикладного та декоративного мистецтва (1965; викл. К. Звіринський, Р. Сельський, І. Скобало). Від 1982 працював у ньому (нині АМ): 1990–93 – декан факультету худож. ткацтва, від 1991 – проф., завідувач кафедри худож. текстилю. Учасник мистецьких виставок від 1962. Персон. – у Львові (1988, 1994, 1998, 2004, 2008), Лондоні (1990), Вашингтоні (1993), Києві (2008, 2011). Основні галузі – станк. і монум.-декор. живопис, худож. текстиль. Тяжів до нових форм образотворення, прагнучи уникати шаблонів ідеології соцреалізму. У 2-й пол. 1960-х рр. перебував у пошуках експресивнозагостреної мови й алегорич. означень соц., духов. буття та міфології в символно-фігуратив. композиціях. Використовуючи традиц. орнаменти геом. та рослин. мотивів у проектах килимів, гобеленів, верет, покривал і доріжок, М. створював нові орнам. форми. Для натюрмортів властиві витончені композиц. рішення, вишуканий колорит. Портрети відображають драматизм і красу особи, вирізняються несподіваними композиц. рішеннями, глибоким психологізмом. Деякі роботи зберігаються в Нац. музеї у Львові, Львів. галереї мистецтв.

Фотоілюстрації



Основні твори

«Королева» (1966), «Біль», «Крик», «Безглуздя» (усі – 1968), «Смерть кошового», «Степом» (обидва – 1969), «Леся Українка» (1971), «Двоє» (1973), «Автопортрет» (1978; 2008), «Брат» (1979), «Сіті на озері» (1980), «Світлана» (1981), «Собор у Володимирі-Волинському» (1982), «Мати» (1983), «На озері» (1984), «Коні», «Марія» (обидва – 1986), «При надії», «Серед трав» (обидва – 1987), «Людина, яка випустила птаха» (1988), «Молитва», «Мовчання», «Відчай», «Апостол», «Пересторога», «Бандурист» (усі – 1989), «Божя Матір» (1991), «Покаяння», «Святковий день у степу» (обидва – 1992), «Розіп'ятий Христос» (1994), «Бузок коло церкви» (1995), «На Світязі» (1996), «Біла постать», «Земні муки», «Одкровення» (усі – 1998), «Пейзаж дитинства» (2004), «Великі хмари над озером», «Дорога до церкви» (обидва – 2005), «Великі хмари над селом» (2006), «Біля церкви» (2007), «Тінь на землі», «Червоне дерево», «Натюрморт із годинником» (усі – 2008), «Зоя», «Безглуздя» (обидва – 2009).

Рекомендована література

1. Тайнопис Олега Мінька: Альбом. Л., 1998;
2. Топачевський А. Духовне сходження Олега Мінька // ОМ. 2009. № 2.

Бібліографічний опис:

Мінько Олег Терентійович / Т. Ю. Галайчак, Р. М. Яців// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2019. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-69705>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).